

af Forskjellige yttret, at denne Lovs Gjenstand ikke var det eneste Punkt, som i Forordningen om Bands Afledning m. m. trængte til Forandring, og at der kunde være Opfordring til at tage den hele Materie under fornyet Overveielse og Bearbejdelse. Paa næstsidste Rigsdag er denne Sag atter bragt paa Bane under Form af en til Indenrigsministeren stillet Forespørgsel, hvorom henvises til Forhandlingerne paa Folkethinget Pag. 902—918. Da lignende Udtalelser have fundet Sted ved flere Landmandsmøder paa forskjellige Steder i Landet (i hvilken Henseende navnlig henvises til en af et paa den 6te danske Landmandsforsamling i Aalborg nedsat Udvalg paa Ministeriets Opfordring afgiven Betænkning om denne Sag, der findes indrykket i Landøkonomisk Tidsskrift 3die Række, 5te Bind 1ste Hefte), sandt Ministeriet sig foranlediget til under 17de Februar 1857 at opfordre samtlige Amtmænd til at tage denne Sag under nøieste Overveielse, og efterat have confereret med Amtsraadene, de landøkonomiske Selskaber i Amtet, samt paa hensigtsmæssig Maade at have undersøgt og drøftet Sagen, at meddele Ministeriet deres Betænkning om, hvorvidt der efter de af dem saaledes vundne Erfaringer maatte være Foie til at foranledige Forandringer i eller Tillæg til den bestaaende Lovgivning om denne Materie, og i bekræftende Fald, hvilke Punkter disse da nærmest maatte angaae, samt paa hvilken Maade Forholdet hensigtsmæssigst kunde søges ordnet.

Efterat disse Besvarelser vare indkomne fra de fleste Amter, lod Ministeriet udarbejde og den sidstafholdte Rigsdag forelægge et Lovforslag, indeholdende Tillæg til og Forandringer i den gjældende Lovgivning om Bands Afledning, idet man ikke fandt det tilraadeligt at forsøge Udarbejdelsen af en fuldstændig ny Lov, da Loven af 1846 i sine Grundtræk fremdeles maatte anses hensigtsmæssig. Det er dette Lovforslag, som herved forelægges paany i den Form, hvori det er vedtaget ved 3die Behandling i Landstinget den 16de November s. A. med de enkelte Forandringer, som Ministeriet har fundet sig foranlediget til at foretage i Genhold til de Betænkninger, som ere fremkomne fra Amtsraadene, hvilke

der har været givet Læilighed til paany at yttre sig om samme, og hvorom henvises til nedenstaaende Bemærkninger.

Til §§ 1—3.

Som almindelig Regel for Deeltagelse saavel i den første Oprensning og Regulering som i den fremtidige Vedligeholdelse af de større Vandløb fastsætter § 17 i Anordningen af 1846, at samme skal paahvile den, der ved Undersøgelsen findes at have Nytte af disse, altsaa i et passende Forhold ikke alene dem, hvis Jorder grændse til selve Vandløbene, men ogsaa dem, hvis Jorder støde til de Søer, eller dem, der ere lodtagne i de Enge og Moser, hvorfra Løbene have deres Oprindelse, og overhovedet Enhver, der, selv uden at hans Jorder støde til Vandløbene, dog har Nytte og Interesse af deres Vedligeholdelse. Ihvorel denne Hovedregel er grundet i Billighed og Retfærdighed, er der dog en stor Banfælgighed forbunden med at udfinde den rette Maalestof for Fordelingen af disse Byrder, og Følgen heraf har ogsaa været, at paa mange, maastee de fleste Steder, alene de Vandløbet tilstødende Jorders Brugere ere komne til at bære Forpligtelser til dets Vedligeholdelse, som enten ved Forlig ere blevne overtagne eller ved Landvæsen Kommissionens Kjendelse paalagte, idet man i begge Tilfælde har antaget, at de Tilstødende ere de, som hovedsageligen have Nytte af Vandløbet og derfor alene bør holde det vedlige, skøndt disse Vandløbet tilstødende Jorderbrugere i mange Tilfælde kun have ubetydelig Nytte af det fremfor Andre, som ikke deeltage i Vedligeholdelsen. At en Fordeling af Arbejdspligten, som den i § 17 omhandlede, vilde have sine store Banfælgigheder, naar den skulde stee med den Nøiagtighed, at ingen af de Paa-gjældende skulde ansee sig forurettet, blev alt i sin Tid erkjendt af Rentekammeret; det fremhæves saaledes i Motiverne til Anordningen af 1846, at det ofte ikke vil være muligt med Bestemthed at kunne erklære, hvorvidt et eller andet Jordbrug har Nytte af et givet Vandløb eller i alt Fald, i hvilket Forhold denne Nytte staaer til den Gavn, Andre have deraf, og at selve Arbejdets Udførelse vil give Anledning til mangfoldige Udsættelser og kræve